

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Hai ngày 06/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 907

“CẦN PHẢI CÓ GIÁO DỤC NỀN TẢNG”

Hòa Thượng thường nhắc đi nhắc lại: **Người tu hành cần có giáo dục nền tảng. Giáo dục nền tảng là “hiếu thân tôn sư”, hiếu kính đối với Cha Mẹ, tôn kính đối với Lão sư.** Nhưng rất nhiều người niệm Phật xem thường vấn đề này nên niệm Phật không có lực, sự dụng công tu hành không khởi sắc khiến họ thoái tâm.

Hòa Thượng Hải Hiền tuy không biết chữ nhưng Ngài rất xem trọng tâm hiếu kính. Chính vì vậy Ngài tu hành rất thành tâm thành ý. Trong quá trình học tập, khi Hòa Thượng Tịnh Không đến học với Lão Cư sĩ Lý Bình Nam, Lão Cư sĩ yêu cầu Hòa Thượng rất khắc nghiệt, giống như dùng khuôn đúc để tạo đúng ra hình mà mình muốn. Ngài Lý Bình Nam yêu cầu Hòa Thượng phải nghiêm túc thực hiện một môn thâm nhập: *“Ông đến đây thì ông chỉ được nghe một mình tôi giảng, tất cả những gì ông đã học trước đây đều phải xả bỏ hết. Từ nay về sau, ông muốn đọc sách gì phải hỏi ý kiến của tôi, nếu chưa nhận được sự đồng ý của tôi thì không được xem. Nếu ông không đồng ý thì có thể đi nơi khác!”.*

Đó là tâm từ bi của người Thầy, Thầy mong muốn học trò có thành tựu chứ không phải là Thầy muốn học trò cung phụng mình. Đó cũng là tầm nhìn của người Thầy. Nếu học trò không có thành tựu thì mất công, nếu học trò không có thành tựu thì người Thầy vẫn phải có trách nhiệm với nhân quả đó. Khi đó chúng đến với Thầy Lý Bình Nam, rất nhiều người cũng thích chạy Đông chạy Tây, nghe nói người nào nổi tiếng cũng muốn Thầy mời về giảng dạy. Khi họ thắc mắc tại sao có những vị Thầy nổi tiếng đến thăm mà Thầy không mời dạy thì Ngài nói: *“Chẳng qua là tôi hộ pháp cho các vị. Tôi muốn tâm của các vị thanh tịnh. Vị Thầy đó tu Thiên, nếu họ đến đây rồi nói “Tu Tịnh Độ mà có thêm Thiên nữa thì Thiên Tịnh song tu, như hổ mọc thêm sừng” thì các vị sẽ bị động tâm. Còn vị Thầy kia tu Mật, nếu họ đến đây rồi nói “Tịnh Mật song tu như điều gặp gió” thì cũng làm các vị mất đi tâm thanh tịnh”.*

Những vị Thầy có tâm từ bi, có tầm nhìn thì phải có sự hộ pháp, bảo hộ cho học trò đạt được thành tựu. Đối với người tu hành đã có công phu học Phật thì cần phải có sự bảo hộ tâm chặt chẽ như vậy. Đối với những người chưa bước vào tu tập Phật pháp, hoặc chưa có công phu tu tập thì không thể xem nhẹ nền tảng **“hiếu Thân tôn Sư”**. Ngày nay rất nhiều người không xem trọng vấn đề này.

Những năm đầu khi chúng ta đề xướng học **“Đệ Tử Quy”**, có rất nhiều người bài xích, thậm chí cản trở, phá hoại vì họ cho rằng đó là xen tạp. Trong rất nhiều đề tài, Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại giáo dục

nền tảng này. Ngài nói một lần nhưng chúng ta chưa thấu hiểu, Ngài nói mười lần nhưng chúng ta vẫn chưa phản tỉnh. Vì vậy tuy đã nói rất nhiều lần rồi nhưng Ngài vẫn tiếp tục nhắc nhở.

Trong quá trình tôi dịch đĩa của Hòa Thượng suốt 5 năm đầu, tôi nhận thấy tầm xuất Hòa Thượng nói về giáo dục nền tảng rất nhiều. Cho nên một hôm tôi mới bừng tỉnh và bắt đầu chú tâm đến việc này. Khi tôi chú tâm đến thì tôi phát hiện thấy Hòa Thượng rất chú trọng giáo dục nền tảng, chính là “**hiếu Thân tôn Sư**” mà Ngài thường nhắc đến. Nếu không xây dựng trên nền tảng này thì người niệm Phật dù niệm Phật nhưng cũng không có lực, không có thành tựu, vậy thì chắc chắn không thể vãng sanh.

Có những người niệm Phật nhưng không theo một vị Thầy nào cả, họ không coi ai là Thầy họ, tự coi mình là Thầy. Thậm chí họ tự sáng tác, tự biên tập ra bộ Kinh để đọc tụng. Họ lấy ở mỗi bộ Kinh một chút nội dung rồi tập hợp lại. Nếu chúng ta là học trò của họ, là bạn hữu của họ, là đồng tu của họ thì họ sẽ đưa chúng ta đi về đâu? Họ không biết một chữ Hán nào, không biết bản dịch có dịch đúng hay không mà họ sưu tập ba bốn bản dịch để làm thành một bản. Đó là thái độ ngạo mạn, không có tâm hiếu kính Cha Mẹ, không tôn trọng Thầy. Cách đây vài năm, có rất nhiều người như vậy! Những người đó đã bị ma dẫn lối, bị quỷ đưa đường rồi. Chúng ta phải thật cẩn trọng!

Người thế gian nói: “**Không Thầy đổ mày làm nên**”. Ở thế gian còn như vậy thì trong Phật đạo, trong sự tu hành càng phải xem trọng vấn đề này vì chỉ cần sơ hở một chút thì chúng ta đã lệch đi cả ngàn dặm. Chúng ta tưởng rằng mình đúng nhưng đến khi tự phát hiện mình sai, hoặc người khác phát hiện ra chúng ta sai thì đã không thể cứu.

Xung quanh tôi có những người như vậy. Họ đã từng niệm Phật rất tinh tấn, từng đi đến Đông Thiên Mục Sơn nhiều lần, từng đi đến Singapore nghe Hòa Thượng trực tiếp giảng nhưng bây giờ họ đã bỏ niệm Phật, việc ác nào cũng dám làm. Đó là kết quả của sự ngạo mạn, kết quả của sự bất kính, bất tuân. Cho nên chúng ta phải hết sức cẩn trọng.

Trong “*Kinh Kim Cang*”, Phật nói: “**Tín tâm thanh tịnh tác sinh thật tướng**”. Chúng ta có tâm thanh tịnh rồi thì thật tướng từ nơi tâm thanh tịnh mới hiển lộ được. “*Tín tâm*” là tin lời giáo huấn của Phật, tin lời dạy của Thầy thì chúng ta mới nghe lời và làm theo. Tác hại nhất là không nghe lời mà chỉ làm theo ý mình, làm theo tập khí phiền não của chính mình. Nếu bản thân chúng ta đọa lạc thì đó là nhân quả của chính mình vì mình tự làm tự chịu, nhưng nếu chúng ta hướng dẫn nhiều người khiến cho họ bị làm lạc thì nhân quả này rất khủng khiếp.

Trong dịp hè này, chúng ta đã tổ chức cho các con những ngày trải nghiệm sống và học tập. Nhiều người muốn tham gia tổ chức vì cho rằng việc tổ chức không tốn kém, sẽ có nhiều sự cúng dường. Họ muốn sai sự chúng ta làm cho họ. Họ sai rồi! Chúng ta phải xem khởi tâm động niệm của họ có phải vì chúng sanh phục vụ không? Chúng ta phải có tín tâm thanh tịnh thì mới có thể nhận ra được họ có tín tâm thanh tịnh hay không. Nếu chúng ta cũng ham “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị họ sai sự. Chúng ta phải

hết sức cần trọng! Mấy tuần vừa qua, Bắc Ninh, Đà Nẵng đã tổ chức những hoạt động này rất tốt! Chúng ta làm mà không cần nổi danh, không cần phải có quá đông người đến.

Hòa Thượng nhắc: **“Hiếu Thân tôn Sư” phải được cảm gốc thật sâu!** **“Hiếu kính Cha Mẹ”** không chỉ nói đến Cha Mẹ sinh thành của chúng ta mà tất cả chúng sanh đều là Cha Mẹ. **“Thầy”** không chỉ nói đến Thầy giáo mà tất cả cái ác và cái thiện đều là Thầy. Người thiện dạy chúng ta cái thiện để chúng ta học theo. Người ác dạy chúng ta phải tránh xa cái ác, tự phản tỉnh bản thân, nếu mình ác giống họ thì phải mau tự sửa đổi làm mới, nếu mình chưa làm việc ác giống họ thì tránh không làm.

Hòa Thượng nói: **“Lão sư dạy tôi trong Năm Kinh Một Luận phải chọn ra một bộ Kinh để học. Nếu thuộc càng nhiều bộ thì càng tốt, đó là sự tu hành. Sự tu hành cần phải có nền tảng nhân quả, luân lý đạo đức”**.

Khi học tập 1200 đề tài này, tôi cũng đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần, thậm chí chúng ta đã thuộc lòng. Chúng ta thuộc lòng rồi nhưng đã làm được đến mức người ta nhìn thấy rồi bắt chước làm theo chưa? Chúng ta phải làm được giống như lời Phật dạy trong **“Kinh Pháp Hoa”**: **“Học vì nhân sư, hành vì thế phạm”**, học để làm ra tấm gương cho người, làm để làm ra mô phạm cho người. Người khác nhìn vào phải thấy ngưỡng mộ, họ thấy ngưỡng mộ thì họ mới học theo.

Hòa Thượng nói: **“Nếu không có nền tảng hiếu kính thì bạn tu Tịnh Độ không thể có thành tựu”**. Hòa Thượng là một Lão nhân có kinh nghiệm. Ngài thấy rõ rằng những người niệm Phật mà không tu học trên nền tảng của sự hiếu kính thì chắc chắn không có thành tựu. Trước đây có người tâm sự với tôi: **“Con đi niệm Phật cho người chết, lúc họ sắp chết Ban trợ niệm khuyên họ hành hiếu, hướng đến Cha Mẹ để nói lời xin lỗi, cảm ơn”**. Như vậy thì quá muộn màng, trong lúc sống chúng ta không làm ra sự hiếu kính để Cha Mẹ, Thầy Cô an lòng, khi sắp chết rồi mới nói lời xin lỗi, biết ơn.

Bài học hôm nay thêm một lần nữa nhắc nhở chúng ta cần xem trọng vấn đề này để phát triển mạnh hơn, làm nhiều hơn. Tháng 7 âm lịch năm nay chúng ta sẽ tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ. Dịch bệnh Covid đã được khống chế, quốc gia không còn hạn chế người tụ tập. Chúng ta sẽ tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ ở Miền Nam, Miền Trung (**thành phố Vinh**), cuối năm chúng ta sẽ tổ chức ở Hà Nội. Có những người cả đời bất hiếu Cha Mẹ nhưng đến khi họ bừng tỉnh, khi có cơ hội thì họ vẫn nói lời tri ân với Cha Mẹ và người thân của mình. Có những người tuy đã niệm Phật nhiều năm nhưng chưa từng nói lời cảm ơn, chưa từng nói lời tri ân Cha Mẹ. Khi có cơ hội tri ân Cha Mẹ thì họ thực hiện rất cảm xúc. Nơi nào có trường học văn hóa truyền thống thì nơi đó cũng nên phát tâm tổ chức những buổi lễ tri ân. Nhiều năm qua, chúng ta đã tổ chức nhiều lễ tri ân nên đã đánh thức, khơi dậy được tâm hiếu kính của nhiều người. Những lời tri ân, biết ơn, xin lỗi ngày càng được mọi người nói ra dễ hơn.

Một trường mầm non có hơn 100 bé đến học. Các bé ngày ngày nói lời biết ơn, nói lời xin lỗi với người lớn và mọi người xung quanh. Mỗi bé có Cha Mẹ và Ông Bà nội ngoại, tổng cộng là 600 người. Như

vậy tổng cộng cả trường có 700 người, chưa kể đến cô gì chú bác của các bé. Vậy thì văn hóa truyền thống ngày càng được lan rộng.

Chúng ta đang làm theo lời dạy của Hòa Thượng là làm giáo dục nhân luân. Trong giáo dục nhân luân có giáo dục nhân quả. Hàng tuần, các Cô giáo tổ chức hoạt động thả chim yêu thương để chim con về với Cha Mẹ. Vì chim con không nghe lời Cha Mẹ, bay đi xa nên mới bị bắt. Trước khi thả chim chúng ta còn dặn: *“Từ nay về sau, chim con phải nghe lời Cha Mẹ, đừng bay đi xa để bị người ta bắt”*. Đó là chúng ta đang giáo dục nhân quả, đồng thời giáo dục đạo đức. Chúng ta đang xây dựng nền tảng của nền tảng. Người ta không làm thì chúng ta làm. Người ta bài xích là chuyện của người ta, nhưng chúng ta thấy đây là một đạo lý rất thiết thực. Phật đạo thì khó hơn nhưng nhân đạo thì chúng ta có thể làm tốt. Trước tiên chúng ta phải xây dựng nền tảng của nhân đạo. Có những người không đủ tư cách làm người nhưng lại muốn làm Phật Bồ Tát.

Hòa Thượng cả một đời chỉ chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ. Ngài giảng những Kinh khác vì đề hăng thuận chúng sanh, vì người ta mời Ngài giảng. Ngài nói: *“Nếu có thể chọn lựa thì tôi chỉ giảng **“Kinh Vô Lượng Thọ”, không giảng bất cứ Kinh nào khác**”*. Cả đời Ngài chỉ giảng *“Kinh Vô Lượng Thọ”*, chỉ niệm một câu *“A Di Đà Phật”* nhưng vì mọi người, vì chúng sanh, vì các đạo tràng thỉnh mời nên Ngài phải giảng cả những Kinh khác. Một Lão nhân cả một đời chuyên tu, chuyên hoằng Tịnh Độ, cực lực đề xướng Hiếu Đạo, đề xướng Hiếu Thân Tôn Sư.

Mấy năm trước, Hòa Thượng bị bệnh nặng, Ngài nói: *“Bây giờ tôi sắp phải đi rồi, nhưng tôi chưa đi được vì tôi chưa làm xong trường liên cấp”*. Đến lúc vãng sanh mà Ngài vẫn xem trọng vấn đề giáo dục. Chính Ngài đã hi sinh phẩm vị của mình. Ngài đã già yếu, đã đến lúc cần được nghỉ ngơi nhưng vì sứ mệnh giáo dục chưa hoàn thành nên Ngài phải cố gắng. Ngài đã thị hiện cho chúng ta thấy tầm quan trọng của giáo dục. Chúng ta rất khỏe, thừa năng lực nhưng chúng ta lại không làm. Hòa Thượng nói: *“Chúng ta không làm thì ai làm?”*. Bảy - tám năm qua, nếu chúng ta không làm thì ai làm? Chúng ta đã gặp rất nhiều khó khăn. Nhưng làm giáo dục không dễ, nếu dễ thì người xưa đã không nói là *“nhà giáo là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý”*.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta cần phải học tập, chúng ta cần phải giúp đỡ các bạn đồng học, nhất định cùng nhau học tập. Chúng ta cần phải tuân thủ Kinh giáo hơn nữa, nhất định phải từ nơi giáo dục căn bản nền tảng mà dụng công học tập. Giáo dục nền tảng chính là **Đệ Tử Quy**, chính là **Cảm Ứng Thiên**, chính là **Thập Thiện Nghiệp Đạo**, chính là **Sa Di**, **Luật Nghi**. Nếu bạn không từ nền tảng này mà cắm gốc thì bạn tu hành không có thành tựu, bạn tu Tịnh Độ không có thành tựu. Việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì”*.

Sa-Di, Luật Nghi là dành cho người xuất gia. Có những người học Phật nhưng có hành vi thô tháo vì họ không được học chuẩn mực làm người. Họ biết, họ hiểu nhưng không áp dụng vào thực tế. Họ giảng rất hay, nói như “hoa trời rơi rụng” nhưng họ chỉ nói cho người khác nghe, còn bản thân thì không làm.

Hòa thượng khẳng định: **“Thánh Hiền thế gian trong và ngoài nước, Phật Bồ Tát, A La Hán, trong Phật pháp người chân thật có tu có chứng đều có nền tảng tròn đầy. Chúng ta có thể nói những nền tảng như Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp Đạo nếu chấm điểm thì họ đều đạt điểm 10. Tư cách, hành vi, khởi tâm động niệm của họ đều là mô phạm. Như vậy họ mới xứng đáng là “Thiên Nhân chi đạo sư”, người hướng đạo của Trời và Người. Nếu chúng ta muốn làm hướng đạo của Trời và Người mà thiếu sót điều này thì không thể làm được ».**

Lúc sinh tiền, cụ Hứa Triết hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, con có đủ tư cách làm học trò của Phật không?”*. Khi dịch đĩa đến đoạn này tôi giật mình. Cụ nhìn Đức Phật, thấy hành vi của Đức Phật quá viên mãn, cao đẹp. Cụ là một trong hai quốc bảo của Singapore vậy mà cụ vẫn hỏi Hòa Thượng như vậy. Hòa Thượng nói: *“Bà đã đạt được điểm 10 rồi, bà hoàn toàn xứng đáng là học trò của Phật”*. Chúng ta hãy tự hỏi mình xem mình đã xứng đáng làm học trò của Phật chưa! Chúng ta cảm thấy mình không xứng đáng, chưa đủ tư cách, chưa đạt được điểm 10 vì chúng ta không có nền tảng.

Bài trước, Hòa Thượng nói: *“Ngày nay chúng ta hành trì Ngũ Giới, hành trì Thập Thiện Nghiệp Đạo quá khó bởi vì chúng ta không có nền tảng của Đệ Tử Quy. Nếu chúng ta có nền tảng Đệ Tử Quy thì chúng ta hành trì Ngũ Giới, Thập Thiện Nghiệp Đạo không khó chút nào!”*. Giáo dục nền tảng đã bị mai một dần và đến một ngày nào đó sẽ không còn nữa.

Bảy tám năm qua chúng ta chú trọng giáo dục đạo đức, được cộng đồng xã hội đón nhận. Thậm chí các Nguyên thủ quốc gia cũng nhắc nhở phải xem trọng vấn đề đạo đức. Vậy thì rõ ràng chúng ta làm đúng. Những buổi lễ tri ân Cha Mẹ ngày càng cảm động, khơi dậy được sự hiếu kính, lòng tri ân của mọi người đối với Cha Mẹ, Thầy Cô, đối với những người có ân với quốc gia, dân tộc.

Hôm qua khi đọc thấy tin tức nói rằng chúng ta đã khống chế được dịch bệnh Covid-19, không còn phải hạn chế tập trung đông người, tôi đã nghĩ đến việc tiếp tục tổ chức những buổi lễ tri ân Cha Mẹ. Tôi nhớ mãi những hình ảnh của lễ tri ân Cha Mẹ tổ chức ở Cà Mau. Tôi thấy có người cứ đứng lên ngời xuống bốn - năm lần, tôi đến hỏi: *“Tại sao chị cứ đứng lên ngời xuống như vậy?”*. Chị ấy nói: *“Con muốn tri ân Cha nhưng con xấu hổ”*. Tôi hỏi: *“Cha của chị bao nhiêu tuổi rồi?”*. Chị nói: *“Cha của con 90 tuổi!”*. Tôi nói: *“Cha đã già yếu như mảnh treo chuông, như đèn trước gió rồi mà chị còn xấu hổ!”*. Chị ấy nghe thấy tôi nói vậy thì liền đứng dậy, xin phép được tri ân Cha. Nếu không có cơ hội đó thì chị sẽ không còn có cơ hội nói lời tri ân, sám hối với Cha, người Cha cũng vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội để được nghe con gái nói lời tri ân. Năm nay chúng ta sẽ tổ chức các lễ tri ân Cha Mẹ khắp ba miền Bắc – Trung – Nam.

Chúng ta cũng sẽ tổ chức lễ tri ân Thầy Cô vào ngày Nhà giáo Việt Nam 20/11 để việc đề xướng Hiếu và Kính được viên mãn.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!